

АНРИ МИШО МОЯТ КРАЛ

Превод от френски: Стефан Гечев, 1987

chitanka.info

В моята нощ аз дебна своя Крал, надигам се бавно и му извивам врата.

Той се съвзема, аз го нападам пак и пак му извивам врата.

Разтърсвам го още веднъж, като старо крушово дърво, короната се клати на главата му.

Но той е моят Крал, аз знам това и той го знае и несъмнено аз съм негов служител.

А все пак през нощта омразата на моите ръце го души неуморно. Но аз не съм коварен, приближавам с голи ръце и стискам кралската му шия.

А той е моят Крал и аз наистина го душа тъй дълго време в тайната на малката си стая; лицето му, в началото синьо, след малко пак добива нормалния си цвят, главата му се вдига — и това става всяка нощ, всяка нощ.

В усамотението на малката си стая аз се изпърдявам в лицето на моя Крал. После се размивам. Той се стареа да изглежда ведър и спокоен, недокоснат от обидата. Но аз пърдя пак, непрестанно, в лицето му, освен когато се обръщам към него и се хиля в благородното лице, което се стареа да запази величието си.

Тъй се отнасям аз с него — безкрайното начало на моя мрачен и мъгляв живот.

Сега го събарям на земята и сядам на лицето му и неговият августейши образ изчезва, а грубият ми панталон с мазни петна и моят задник — защото тъй се казва тази част — прилягат точно и удобно към това лице, създадено да властва.

А аз не се стеснявам, ах, не, да се въртя наляво и надясно колкото ми се иска и даже повече, без да ме е грижа, че неговият нос или очи могат да се повредят. Ставам, когато ми омръзне да седя.

А като се обърна, лицето му — невъзмутимо и все така величествено.

Пляскам му шамар, още един, а после, за да го унижа, аз се изсеквам като децата.

А все пак ясно е, че той е Кралят, а поданикът — аз, едничкият му поданик.

Ритам го в задника, за да го изпъдя от стаята. Обсипвам го с остатъците от кухнята и с мръсотии, смет. Чупя чинии в краката му. Пълня ушите му с долни и подходящи псувни, за да го засегна

дълбоко, срамно, с ругатни по неаполитански — особено гадни и долнопробни, — само изричането им оставя мръсно петно, от което никой не може да се очисти, отвратителна дреха, ушита по поръчка: всъщност течност от бунището на съществуването.

И какво после? Още на другия ден трябва да почна отново.

Защото той се е върнал: тук е, все е тук. Не може да се махне веднъж завинаги. Трябва на всяка цена да наложи проклетото си царствено присъствие в моята и без това тъй малка стая...

(„Нощта мърда“, 1931)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.